

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. Š.**

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí č. j. MSK 46346/2019 ze dne 9. 8. 2019, o dopravním přestupku,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 22. 10. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 9. 8. 2019, č. j. MSK 46346/2019, jímž bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Krnov (dále jen „MúK“) ze dne 18. 2. 2019, č. j. KRNODO-12846/2019 sask, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 7. 10. 2017 ve 14:45 hod., na silnici č. I/57, v obci Úvalno, u kulturního domu, ve směru jízdy k obci Skrochovice, řídil vozidlo tovární značky Audi, rozpoznávací značky X, i přesto, že vozidlo bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti (neplatná technická kontrola). Tímto svým jednáním měl žalobce porušit ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 36 odst. 1, § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“). Žalobce byl dále uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 7. 10. 2017 ve 14:45 hod., na silnici č. I/57, v obci Úvalno, u kulturního domu, ve směru jízdy k obci Skrochovice, řídil vozidlo tovární značky Audi, rozpoznávací značky X, i přesto, že vozidlo bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť hloubka dezénu hlavní dezénové drážky na levé přední pneumatice byla 0,92 mm, tedy byla menší než 1,6 mm. Tímto svým jednáním měl žalobce porušit ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 36 odst. 1, § 37 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále byl žalobce zavázán k náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce ve své žalobě k postupu žalovaného, kterým vypustil část II. výroku rozhodnutí prvního stupně dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) z důvodu, že nelze bez důvodných pochybností

prokázat, že vozidlo bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích z toho důvodu, že hloubka dezénu hlavní dezénové drážky na levé přední pneumatice byla menší než 1,6 mm, a že se tedy žalobce tohoto přestupku dopustil, namítá, že správní orgán nepostupoval zákonně, když část II. výroku rozhodnutí prvního stupně „vypustil“. Správní orgán měl dle žalobce zvolit postup dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu a rozhodnout tak, že se řízení týkající se hloubky dezénu zastavuje. Žalobce z uvedeného dovozuje, že díky tomuto postupu žalovaného nebylo rozhodnuto o přestupku, který se týkal hloubky dezénu pneumatik. Toto řízení tak dle žalobce běží, a to i přesto, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zastává názor, že tento skutek není prokázán. Dle žalobce tedy nebyl vyčerpán předmět řízení, neboť nelze „jen tak“ vypustit výrok o jednom z projednávaných přestupků. Rozhodnutí tak spočívá na nesprávném právním posouzení (aplikaci nesprávné právní normy). Žalobce v této souvislosti rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47. Žalobce dále namítá, že z výroku č. I není zřejmé, proč žalobce údajně neměl platné osvědčení o technické způsobilosti. Sice zde je v závorce uvedeno „neplatná technická kontrola“, ale není patrné, proč byla neplatná. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno, když správní orgán řádně nepopsal skutek, a tak nepostupoval v

souladu s § 93 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Žalobce proto namítá nedostatečnou skutkovou kvalifikaci, a k tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 9 As 213/2017, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012 – 23, a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015 – 41. Žalobce dále namítá nedostatečnou právní kvalifikaci jednání, neboť již ve výroku rozhodnutí mělo dle něj být uvedeno, jaké konkrétní právní ustanovení bylo žalobcem porušeno ve smyslu „způsobu prokázání způsobilosti vozidla k provozu na pozemních komunikacích“ dle § 37 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel. Dané ustanovení se dle žalobce nenachází ani v odůvodnění. Žalobce v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46). Závěrem žaloby žalobce obsáhle vyjadřuje nesouhlasný postoj k postupům při anonymizaci údajů týkajících se jeho právního zástupce Mgr. Václava Voříška ve věcech vedených NSS, v nichž tento právní zástupce zastupuje účastníky řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 14. 11. 2019 navrhnul zamítnutí žaloby. K námitce žalobce ve vztahu k vypuštění části II. výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl uznán vinným ze dvou přestupků spáchaných v jednočinném souběhu, tedy jedním skutkem. Námitka žalobce však vychází z mylného předpokladu, že šlo o souběh vícečinný, tedy že dva přestupky byly spáchány dvěma skutky. Žalovaný má za to, že druhý z obou přestupků nebyl prokázán, a proto změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že skutek je nadále právně kvalifikován jako jeden přestupek, nikoliv jako přestupky dva. Není tedy pravdou, že by nebylo rozhodnuto o celém předmětu řízení. Žalovaný nebyl oprávněn řízení o daném skutku zastavit, neboť by tím zastavil řízení o celém skutku, tedy o obou přestupcích za situace, kdy spáchání jednoho z přestupků bylo žalobci řádně prokázáno. K námitce žalobce k výroku č. I. pak žalovaný uvedl, že výrok je zcela dostatečný jak z hlediska popisu skutku, tak z hlediska právní kvalifikace. K odůvodnění výroku neslouží výrok samotný, nýbrž odůvodnění

rozhodnutí, není tedy důvod uvádět ve výroku rozhodnutí informaci o tom, proč byla technická kontrola neplatná, když se tato informace nachází v odůvodnění rozhodnutí. Co se týče námitky absence uvedení ustanovení § 37 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel, žalovaný uvádí, že se toto ustanovení nachází již ve výroku prvostupňového rozhodnutí; žalovaný do výroku doplnil ustanovení § 38 odst. 1 písm. e) téhož zákona.

IV. Posouzení věci soudem

4. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: MúK jakožto správnímu orgánu prvního stupně došlo dne 16. 10. 2017 Oznámení Policie ČR, dopravního inspektorátu Bruntál (dále jen „Oznámení“), o podezření ze spáchání přestupků žalobcem, jichž se měl dopustit dne 7. 10. 2017 ve 14:45 hod v obci Úvalno, sil. I/57, u kulturního domu, ve směru jízdy od obce Krnov směrem na obec Skrochovice, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Audi A6 Avant, barvy černé metalízy, rozpoznávací značky X. Hlídkou ve složení pprap. L. D. a pprap. D. Š. bylo uvedené vozidlo zastaveno a kontrolováno. Řidič byl ztotožněn jako žalobce, přičemž bylo zjištěno, že na vozidle je vylepena známka technické kontroly s platností do 3/2017 (lustrací pak byla zjištěna platnost konkrétně do 26. 2. 2017), a dále bylo zjištěno, že na levé přední pneumatice je dezén hlavních drážek 0,92 mm, tedy pod stanovenou mez 1,6 mm. Žalobce s přestupky nesouhlasil, a proto hlídka sepsala oznámení přestupku, které si žalobce přečetl a bez vyjádření jej podepsal. Ve vozidle se jako spolujezdec nacházel provozovatel a současně majitel předmětného auta R. Š., nar. X, bytem 747 75 V. H. – S. X. K Oznámení dále byl přiložen Výpis z evidenční karty řidiče žalobce ze dne 11. 10. 2017, fotodokumentace zadní části předmětného vozidla, detailu známky technické kontroly vozidla, a měřicího zařízení hloubky dezénu zachycujícího číselný údaj 0,92 mm, Karta vozidla X, vytištěný náhled Přehledu provozovatelů, z něhož vyplývá, že provozovatelem je R. Š., a Přehledu technických prohlídek, z něhož vyplývá, že poslední technická prohlídka byla platná do 26. 2. 2017. Další technická prohlídka předmětného vozidla byla provedena dne 9. 10. 2017. MúK vydal dne 6. 11. 2017 Příkaz, jímž uznal žalobce vinným z výše vymezených přestupků, a proti němuž podal žalobce odpor. Na den 19. 2. 2018 bylo u MúK nařízeno ústní jednání, k němuž se žalobce nedostavil. MúK následně vydal rozhodnutí ze dne 21. 3. 2018, č. j. KRNODO-21078/2018 sask, jímž byl žalobce shledán vinným z výše vymezených přestupků, byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedené rozhodnutí MúK bylo následně k odvolání žalobce žalovaným zrušeno a věc byla vrácena MúK k dalšímu řízení pro nedostatečnou právní kvalifikaci skutku ve výroku II. a nedostačující odůvodnění zavinění přestupků. Na den 24. 1. 2019 bylo u MúK nařízeno ústní jednání, k němuž se žalobce nedostavil. MúK následně vydal rozhodnutí ze dne 18. 2. 2019, č. j. KRNODO-12846/2016 sask, s následně citovanými výroky, jimiž uznal žalobce vinným:

„I. tím, že dne 07.10.2017 ve 14:45 hod., na silnici č. I/57, v obci Úvalno, u kulturního domu, ve směru jízdy k obci Skrochovice, řídil vozidlo tov. zn. Audi, rz. X, i přesto, že vozidlo bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti (neplatná technická kontrola).

Tímto jednáním A. Š. porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu vozidel na pozemních komunikacích, v návaznosti na ust. § 36 odst. 1, § 37 odst. 1 písm. c) zákona č.

56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, v platném znění, čímž z nedbalosti spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění.

II. tím, že dne 07.10.2017 ve 14:45 hod., na silnici č. I/57, v obci Úvalno, u kulturního domu, ve směru jízdy k obci Skrochovice, řídil vozidlo tov. zn. Audi, rz. X, i přesto, že vozidlo bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť hloubka dezénu hlavní dezénové drážky na levé přední pneumatice byla 0,92 mm, tedy byla menší než 1,6 mm.

Tímto jednáním A. Š. porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu vozidel na pozemních komunikacích, v návaznosti na ust. § 36 odst. 1, § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, v platném znění, čímž z nedbalosti spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění.“

Zároveň byla žalobci tímto rozhodnutím uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

K odvolání žalobce bylo rozhodnutí MúK žalovaným částečně změněno, a to tak, že:

„Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se napadené rozhodnutí mění tak, že se do výroku v části I. doplňuje k navazujícím ustanovením zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ust. § 38 odst. 1 písm. e).

Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se napadené rozhodnutí mění dále tak, že se z výroku vypouští celá část II. týkající se řízení vozidla s hloubkou dezénu hlavní drážky menší než 1,6 mm na levé přední pneumatice.“

Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že o spáchání přestupku spočívajícím v řízení technicky nezpůsobilého vozidla kvůli neplatnému osvědčení o jeho technické způsobilosti není na rozdíl od druhého přestupku pochyb. Co se týče druhého přestupku, žalovaný uvedl, že spis před vydáním rozhodnutí MúK neobsahoval žádné potvrzení ani protokol o provedené kalibraci digitálního měřicího zařízení, které bylo použito k změření hloubky hlavní dezénové drážky, a navíc bylo šetřením MúK po vydání rozhodnutí zjištěno, že žádný kalibrační protokol či

podobné potvrzení k měřicímu zařízení ani vystaveno nebylo. Fotografie zachycující číselný údaj na displeji měřicího zařízení pak dle žalovaného nemá takovou kvalitu, aby bylo možné jen pohledem na povrch části pneumatiky s jistotou tvrdit hloubku hlavní dezénové drážky méně než 1,6 mm, přičemž dle zjištění MúK Policie ČR žádnými dalšími fotografiemi nedisponuje. Dle žalovaného existují pochybnosti o skutečném stavu pneumatiky, které nelze zhojit ani výsledkem policistů. Žalovaný proto část II. výroku rozhodnutí MúK týkající se přestupku spočívajícím v řízení technicky nezpůsobilého vozidla z důvodu nedodržení stanovené meze min. 1,6 mm v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu vypustil.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
6. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se

zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.

7. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
8. Žalobce ve své žalobě k postupu žalovaného, kterým vypustil část II. výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu, že nelze přestupek v něm vymezený bez důvodných pochybností prokázat, namítá, že správní orgán měl zvolit postup dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu a rozhodnout tak, že se řízení v této části zastavuje. Žalobce má za to, že díky tomuto postupu žalovaného nebylo rozhodnuto o přestupku, který se týkal hloubky dezénu pneumatik, a nebyl tedy vyčerpán předmět řízení, neboť nelze jen tak vypustit výrok o jednom z projednávaných přestupků. Podstatou uvedené námitky žalobce je dle krajského soudu posouzení, zda žalobce svým přestupkovým jednáním spáchal jeden nebo více skutků, na čemž pak závisí závěr, zda postup žalovaného dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu byl správný či nikoliv. Dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví. Dle písm. c) téhož ustanovení napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti. Co se rozumí skutkem, není právem blíže definováno, a proto je vymezení skutku ponecháno teorii práva a soudní praxi. Ústavní soud se ve svém usnesení ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, vyjádřil tak, že: *„Obecně je možno pouze konstatovat, že skutkem se rozumí určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka, která může mít znaky trestného činu či trestných činů anebo nemusí vykazovat znaky žádného trestného činu. Podstatu skutku tedy tvoří jednání pachatele a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska trestního práva.“* Co se týče odborné literatury, lze odkázat například na prof. JUDr. Pavla Šámala, Ph.D., dle nějž *„Podstatu skutku tvoří jednání. Jednání jako projev vůle ve vnějším světě je konání i opomenutí, může být spácháno úmyslně i z nedbalosti. Meze útoků (aktů) zahrnutých do jednání jsou však určeny trestněprávně relevantním následkem, jehož příčinou je jednání. Přitom se jedná o následek, který je znakem některého konkrétního trestného činu. Takový konkrétní*

následek spojuje dílčí akty (útoky) do jednoho skutku a zároveň umožňuje dělit chování člověka na různé skutky. (...) Jednotu skutku lze také vyjádřit tím způsobem, že dva nebo více trestných činů má alespoň zčásti společné jednání.“ [Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2009, s. 130 - 131]. Citovat lze i názor prof. JUDr. Jiřího Jelínka CSc., podle něhož *„Skutek je určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka, která může mít znaky jednoho trestného činu, dvou i více trestných činů (jednočinný souběh), anebo nemusí vykazovat znaky žádného trestného činu.“* A dále: *„Za jeden skutek se v nauce i praxi považují*

všechny ty projevy vůle pachatele navenek, které jsou příčinou následku významného z hlediska trestního práva, pokud jsou zahrnuty zaviněním.“ [Jelínek, J. a kol.: Trestní právo hmotné. 1. vydání. Praha: Leges, 2009, s. 326-327]. Právě posouzení, zda jde v předmětné věci o jeden skutek, tedy zda je dána jednota skutku, nebo jde o více skutků, je pro vypořádání námitky žalobce rozhodné. *„Jednočinný souběh přichází v úvahu všude tam, kde jsou jediným skutkem de iure, tzn. v jeho rámci zcela nebo alespoň zčásti shodným jednáním zasazeny či ohroženy různé individuální objekty ochrany a tím způsobeny různé právně významné následky... Dále je tento případ souběhu přípustný, jde-li o tentýž individuální objekt ochrany, ovšem zasazený nebo ohrožovaný různými aspekty téhož jediného skutku a v jeho rámci různými jednáními.*“ [Kratochvíl, V. a kol. Kurs trestního práva. Trestní právo hmotné. Obecná část. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 337]. Správní orgán prvního stupně rozhodoval o jediném jednání žalobce, jehož se dopustil tím, že *„dne 07. 10. 2017 ve 14:45 hod., na silnici č. I/57, v obci Úvalno, u kulturního domu, ve směru jízdy k obci Skrochovice, řídil vozidlo tov. zn. Audi, rz. X, i přesto, že vozidlo bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích*“, a které naplnilo znaky skutkové podstaty více přestupků. V dané věci tak nelze v kontextu výše uvedených vymezení skutku a jednoty skutku mít pochyb o tom, že se v předmětné věci jednalo o jeden skutek, kdy v jednočinném souběhu bylo spácháno více přestupků. Vzhledem k tomu, že se vždy rozhoduje o celém skutku, správní orgán dle krajského soudu postupoval správně, když řízení ve věci přestupku spočívajícího v řízení vozidla s hloubkou dezénu hlavní drážky menší než 1,6 mm nezastavil. Rozhodnutí o zastavení řízení se vždy týká celého skutku a není přitom možné skutek rozdělit a rozhodnout jen o jeho části. O jednom skutku lze rozhodnout jen jedním způsobem. Zastavení řízení ohledně jednoho z přestupků spáchaného v rámci jednočinného souběhu tedy nebylo na místě (obdobně např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, sp. zn. 11 Tz 16/94, publikovaný pod č. R 25/1995/II tr. Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Námitku žalobce je proto třeba považovat za nedůvodnou. Odkaz žalobce na rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47 považuje krajský soud za nepřipadný, neboť NSS se v dané věci zabýval uplatněním zásady jednotnosti správního řízení v řízení o služebním poměru a nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jejich úpravou odvolacím orgánem v rámci změny rozhodnutí, a nikoliv procesním postupem odvolacího orgánu v přestupkové věci při neprokázání jednoho z více přestupků.

9. Žalobce dále namítá, že z výroku č. I není zřejmé, proč žalobce údajně neměl platné osvědčení o technické způsobilosti. Žalobce proto namítá nedostatečnou skutkovou kvalifikaci. Krajský soud má za to, že přestupkové jednání žalobce je ve výroku I. rozhodnutí MÚK zcela jednoznačným a od ostatních přestupkových jednání odlišitelným způsobem specifikováno. Z výroku I. je zcela zřejmé kdy, kde a za jakých okolností byl přestupek spáchán a v jakých skutečnostech spočíval; zároveň je zřejmé, jaká zákonná ustanovení byla jednáním žalobce porušena. Krajský soud nesdílí s žalobcem názor, že neuvedení důvodu neplatnosti technické prohlídky by bylo vadou, pro kterou by muselo být rozhodnutí MÚK zrušeno, když z odůvodnění rozhodnutí je důvod neplatnosti technické prohlídky zcela zřejmý. Krajský soud odkazuje rovněž na rozhodnutí NSS č. j. 3 As 92/2019 ze dne 11. 5. 2021, dle něž: *„Městský úřad ve výroku uvedl, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že k jízdě užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, přičemž odkázal na § 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona a upřesnil, že vozidlo nemělo platnou technickou kontrolu. K tomu je třeba uvést, že by nepochybně bylo vhodné, aby městský úřad již*

ve výroku konkretizoval naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku i citací ustanovení speciálního právního předpisu, které stanoví, co se přesně rozumí

vozidlem, které nesplňuje technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích (tím je v tomto případě § 37 zákona č. 56/2001 Sb.). Nejvyšší správní soud má ovšem za to, že opomenutí uvést takové ustanovení ve výroku napadeného rozhodnutí nezakládá jeho nepřezkoumatelnost, respektive nesrozumitelnost, z hlediska toho, jakou právní normu pachatel přestupku porušil. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se totiž fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním [...] nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Povinností podle hlavy II dílu prvního zákona o silničním provozu se přitom rozumí mimo jiné i povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem [§ 5 odst. 1 písm. a)]. Jelikož zákonná definice silničního vozidla technicky nezpůsobilého k provozu uvedená v ustanovení § 37 zákona č. 56/2001 Sb. stanoví pod písmeny a) až d) různé případy takové nezpůsobilosti, je třeba ve výroku rozhodnutí specifikovat, o který z případů této nezpůsobilosti se jedná. Městský úřad tedy v skutku pochybil, pokud nezahrnul odkaz na § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb. do výroku rozhodnutí, ale zmínil jej až v odůvodnění (a žalovaný též pochybil, pokud tento deficit neodstranil). Krajský soud nicméně správně reflektoval, že výrok rozhodnutí městského úřadu obsahuje i stručné slovní shrnutí skutkové podstaty § 37 písm. c) citovaného zákona: „neplatná technická kontrola“. V tomto kontextu lze právní kvalifikaci jednoho ze skutků uvedeného ve výroku prvoinstančního rozhodnutí považovat za dostatečně určitou; stěžovateli muselo být zřejmé, jakou právní normu a jakým jednáním porušil.“ Z uvedeného rozhodnutí NSS je zcela zřejmé, byť se v předmětné věci věnoval právní kvalifikaci, nikoliv skutkové, že skutečnost, že ve výroku nebyl uveden důvod neplatnosti technické kontroly, není důvodem pro zrušení rozhodnutí. Pokud ve výroku I. bylo uvedeno ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel, a že vozidlo nemělo platnou technickou kontrolu, přičemž důvod neplatnosti byl dostatečně vymezen v odůvodnění rozhodnutí, pak je třeba považovat takto postavený výrok za zcela dostačující, srozumitelný a řádně přezkoumatelný. Námitka žalobce tedy není důvodná.

10. Žalobce dále namítá, že je též nedostatečná právní kvalifikace jednání, neboť ve výroku ani v odůvodnění rozhodnutí není uvedeno ustanovení § 37 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel. Krajský soud považuje tuto námitku žalobce za zcela nedůvodnou, neboť odkaz na uvedené ustanovení je řádně uveden ve výroku I. rozhodnutí MúK, a dále je toto ustanovení uvedeno rovněž v odůvodnění rozhodnutí na str. 4.
11. Co se týče nesouhlasu se zveřejněním osobních údajů právního zástupce žalobce na webových stránkách NSS, krajský soud uvádí, že je adresován NSS, a proto jen nad rámec tohoto rozhodnutí krajský soud odkazuje na již ustálenou rozhodovací praxi NSS ve věcech, v nichž Mgr. Václav Voříšek zastupuje účastníka řízení, v nichž opakovaně vyslovil, že pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“ (viz usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).

V. Závěr a náklady řízení

12. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
13. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. 6. 2021

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce